

Οι φυλακές σας δε μας χωράνε όλους...

Κανένα κράτος, καμία αστυνομία, κανένα δικαστήριο, κανέναν μηχανισμό αφομοίωσης δε θα καταφέρουν ποτέ να καταστείλουν ολοκληρωτικά τα ανυπότακτα κομμάτια αυτής της κοινωνίας. Κάποιες φορές συγκροτημένα και συνειδητά, άλλες αποσπασματικά και υιοθετώντας θεαματικούς ρόλους, κάποτε με ζεκάβαρους στόχους και άλλοτε κουβαλώντας τις αντιφάσεις του παλιού κόσμου, τα κομμάτια αυτά θα επιστρέφουν για να θυμίζουν ότι η ιστορία γράφεται στους δρόμους.

Όσο οι 7 διαδηλωτές του Ιούνη
θα βρίσκονται στη φυλακή,
όσο αυτή η κοινωνία θα είναι φυλακή,

Εσωτερικός εχθρός

Θα μας βρಿಸκετε μπροστά σας!

Ποιων η δικαιοσύνη το δίκιο θα δικάσει

1. Ζούμε σ' έναν άδικο και απάνθρωπο κόσμο. Σ' έναν κόσμο όπου κυριαρχούν αφεντικά και συμβιβασμένοι υπήκοοι. Βρισκόμαστε εγκλωβισμένοι σε ένα γιγαντιαίο σύστημα που τείνει να καταλάβει κάθε γωνιά της γης, κάθε πτυχή της ύπαρξης, κάθε έκφραση του μυαλού και του σώματός μας. Νόμος του είναι το κέρδος, η εκμετάλλευση ανθρώπου και φύσης, η ατομική ιδιοκτησία και το προσωπικό βόλεμα. Τα πάντα γύρω μας μετατρέπονται σε εμπορεύματα: οι βιοτικές μας ανάγκες, τα υλικά αγαθά, η φύση, οι ιδέες, οι εμπειρίες ακόμη και οι ίδιοι οι άνθρωποι. Εμπορεύματα που για να τα εξασφαλίσουμε αναγκαζόμαστε να δουλεύουμε μια ζωή σε άχρηστες, ανούσιες και συχνά επικίνδυνες δουλειές. Ζούμε με υποκατάστατα, όλο και πιο μόνοι, όλο και πιο φοβισμένοι. Το περιβάλλον μας, τσιμεντένιες μπατσοκρατούμενες πόλεις, σπίτια κλουβιά, σχολεία φυλακές, δρόμοι, αυτοκίνητα και ελεγχόμενοι και γυαλιστεροί χώροι λατρείας του εμπορεύματος. Όλοι μας βιώνουμε το γενικευμένο ψέμα και την καταπίεση και όλοι είμαστε σε θέση να αναγνωρίσουμε το αδιέξοδο του κυρίαρχου τρόπου ζωής.

Γύρω μας, μέσα μας και εναντίά μας διεξάγεται ένας καθημερινός ολοκληρωτικός πόλεμος. Ένας πόλεμος ενάντια σε κάθε τι ζωντανό, ενάντια σε οτιδήποτε δεν μπορεί να ορίσει και να ελέγξει η κάθε είδους μικρή και μεγάλη εξουσία. Βία και απειλή χρήσης της, φόβος, κοινωνικοί εκβιασμοί, μαζικά ψέματα και υποσχέσεις για ευτυχία, ασφάλεια κι ευημερία. Ο έλεγχος, η αφομοίωση και η καταστολή ξεκινάνε από την οικογένεια και το σχολείο και καταλήγουν στην αστυνομία, στην τηλεόραση, στα όνειρα πλουτισμού και καριέρας, στην καταναλωτική λατρεία.

Όμως, όσο αυτονόητη και ανίκητη εμφανίζεται η εξουσία, όσες μεθόδους ελέγχου, ενσωμάτωσης και καταστολής κι αν χρησιμοποιεί, πάντοτε θα υπάρχουν εκείνοι οι άνθρωποι που θα αμφισβητούν την παντοδυναμία της και θα βρίσκουν τους τρόπους και τα μέσα να εκφράζονται ελεύθερα, να αγωνίζονται για μια ελεύθερη και αξιοπρεπή ζωή.

Ένα χρόνο πριν αποφασίσαμε να συμμετέχουμε στις εκδηλώσεις ενάντια στη σύνοδο της Ε.Ε. τον Ιούνιο 2003 στη Θεσσαλονίκη. Ποτέ δεν θεωρήσαμε τη σύνοδο, όπως και οποιοδήποτε άλλο μεμονωμένο γεγονός, σαν την συμπύκνωση ή την κορύφωση του αγώνα μας. Για μας ο Ιούνιος ήταν μια μόνο στιγμή του καθημερινού αγώνα, μια μόνο μάχη ενός ατελείωτου πολέμου. Είδαμε τη σύνοδο σαν μια ακόμη ευκαιρία για να συναντηθούμε με άλλους ανθρώπους και να ανοίξουμε τις ιδέες και τις πρακτικές μας σε όσο το δυνατόν περισσότερους. Στόχος μας: να επαναφέρουμε το ζήτημα της συνολικής ανατροπής στο πεδίο της καθημερινής ζωής. Γνωρίζαμε από πριν τους κινδύνους και τα εγγενή προβλήματα που παρουσίαζε η συμμετοχή μας στα γεγονότα, πράγμα που ανακαλύψαμε και στην πράξη.

Εκείνες τις μέρες δεν μείναμε στα σπίτια μας, βρεθήκαμε στους δρόμους και τις καταλήψεις των πανεπιστημίων και εκεί συναντηθήκαμε με χιλιάδες άλλους. Για όσα συνέβησαν εκείνη την εβδομάδα οποιαδήποτε θριαμβολογία θα ήταν ψεύτικη και οποιαδήποτε καταδίκη θα ήταν άδικη. Αλήθεια είναι ότι υπήρχαν πολλά και σημαντικά προβλήματα. Συναντήσαμε αδιέξοδες και αντιφατικές συμπεριφορές και καταστάσεις που αναιρούσαν στην πράξη το απελευθερωτικό όραμα, όμως για μια ακόμη φορά επιβεβαιώσαμε την πίστη μας στη δύναμη της συλλογικής οργάνωσης και δράσης. Για μας το στοίχημα θα παραμένει παντού και πάντα ανοιχτό.

2. Είναι ίσως ενδιαφέρον να επισημάνουμε έστω αποσπασματικά ορισμένα δεδομένα που η εξουσία έπρεπε να λάβει υπ' όψιν της κατά την προετοιμασία της συνόδου και τις τακτικές που εφάρμοσε.

Η επιλογή της Χαλκιδικής εξασφάλιζε κατ' αρχήν την απρόσκοπτη διεξαγωγή της συνόδου και «παρέδιδε» τη Θεσσαλονίκη, δίχως κόκκινη ζώνη, στους διαδηλωτές. Ήταν η πολυδιαφημισμένη «ανοιχτή πόλη για τις ειρηνικές διαμαρτυρίες». Απαραίτητη προϋπόθεση: η σύμπλευση της Αριστεράς, η συναίνεση των διαφόρων ΠΑΜΕ, Φόρουμ και λοιπών, που δεν είχαν κανένα πρόβλημα από το γεγονός ότι το κράτος υιοθετούσε τις διαδηλώσεις και παρείχε στέγη και διευκολύνσεις στους διαδηλωτές.

(Εξάλλου, στόχος των διάφορων οργανώσεων της Αριστεράς δεν ήταν παρά μια επίδειξη δύναμης, επίδειξη κυρίως της μιας οργάνωσης προς την άλλη, για τη διεκδίκηση της ηγεμονίας στο «κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης». Γεγονός που οδήγησε τελικά σε μια επίδειξη αδυναμίας: βαρετές παρελάσεις δίχως την παραμικρή σπίθα φαντασίας, έμπνευσης, δυναμικής.) Σε ένα τέτοιο «κίνημα αντιπαγκοσμιοποίησης» η εξουσία μπορεί ακόμα και να συμμετέχει.

Η εφαρμογή της ιδεολογίας της ασφάλειας, κεντρικής επιλογής της κυριαρχίας τόσο σε πλανητικό όσο και σε τοπικό επίπεδο, απαιτεί σημαντικά κοινωνικά ερείσματα. Έτσι, την παρουσία χιλιάδων αστυνομικών σε κάθε γωνιά της πόλης συμπλήρωνε η θωράκιση με λαμαρίνες εκατοντάδων μικρο- και μεγαλο-καταστημάτων. Οι μπάτσοι πράγματι πούλησαν τη λαμαρίνη αλλά όχι μόνοι τους: Οι προειδοποιητικές επισκέψεις στους καταστηματαρχες συνοδεύονταν από τις κραυγές των μμε, πρόθυμων πάντα στην παραγωγή συνθηκών εκτάκτου ανάγκης. Σημασία έχει όμως ποιοι αγοράζουν τη λαμαρίνη, αυτό το κράμα πολλαπλασιασμένου φόβου, αδιαίρετης μοναξιάς, ατομικής ιδιοκτησίας, γελοιότητας, τηλεοπτικού εθισμού, παγωμένης παραίτησης, νεκρού χρόνου...

Απέμενε το κομμάτι εκείνο του κόσμου που αρνείται κάθε διαπραγμάτευση με τους θεσμούς και δεν θέλει να εκφραστεί μέσα στις συντεταγμένες κομματικές γραμμές. Κι απέμενε μόνο του. Όλοι οι σχεδιασμοί της εξουσίας αφορούσαν ουσιαστικά στη δράση του. Όταν κατάφερε να αιφνιδιάσει, όπως π.χ. στην πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες την Πέμπτη, ξεδίπλωσε πάθος, λόγο και αποφασιστικότητα. Το Σάββατο, όμως, ανοργάνωτο και δίχως σαφή πολιτικό στόχο, έχοντας σε σημαντικό βαθμό ενσωματώσει τα θεαματικά στερεότυπα που συνοδεύουν «ως γνωστόν» τις εκδηλώσεις σε παρόμοιες συνόδους, ήταν οδυνηρά προβλέψιμο.

3. Μέσα σε ένα κλίμα εντεινόμενης τρομοκράτησης για τις επερχόμενες καταστροφές, σε μία κυριολεκτικά μπατσοκρατούμενη πόλη, κάποιοι επέλεξαν, σαν έτοιμοι από καιρό, να κατεβούν στο δρόμο ή να υπερασπίσουν τις καταλήψεις στα περικυκλωμένα πανεπιστήμια. Και για μας αυτό είναι κάτι που δεν σκοπεύουμε να απαξιώσουμε. Άνθρωποι λιγότερο, περισσότερο ή καθόλου συνειδητοποιημένοι, ο καθένας με τις αντιφάσεις και τις αρνήσεις που μπορεί να κουβαλά στο κεφάλι του, επέλεξαν να είναι εκεί ή πήραν το ρίσκο να κατεβούν στο δρόμο. Κατέβηκαν για να ξεσπάσουν, να εκτονωθούν, να ξεφύγουν από μια μίζερη, βαρετή και καταπιεστική καθημερινότητα, να συγκρουστούν με το κράτος και την αστυνομία, για τίποτα απ' αυτά ή και για όλα αυτά μαζί. Και, μάλιστα, σε μια περίοδο που το κοινωνικό σώμα αποσυντίθεται σε μια αντικοινωνική εξατομίκευση και συντάσσεται ολοένα και περισσότερο με το κράτος και την εξουσία. Εμπεδώνει την ηθική της ιδιοκτησίας, την ιδεολογία της ασφάλειας... Σ' αυτές τις συνθήκες όσοι για διαφορετικούς λόγους ασφυκτιούν, συναποτελούν το ρεύμα της άρνησης.

Η καπιταλιστική κοινωνία δεν είναι δυνατόν να αποφύγει τριγμούς, αντιστάσεις και εκρήξεις, συχνά με απρόβλεπτο χαρακτήρα, ενίοτε όμως και τελείως προβλέψιμες. Μια τέτοια προβλέψιμη «έκρηξη» ήταν και η έκφραση της οργής, με ή χωρίς εισαγωγικά, ενός τμήματος της μητροπολιτάνικης νεολαίας εκείνες τις μέρες. Μια έκρηξη χωρίς στόχους, συγκρότηση και συνείδηση του εαυτού της. Θεωρούμε αδιέξοδες τις αρνήσεις που δεν γίνονται συνειδητές ως τέτοιες, τις συνειδητές αρνήσεις που δεν συλλογικοποιούνται, τις αρνήσεις που αποφεύγουν να δουν τα αίτια της αφόρητης ζωής στον καπιταλισμό. Τις αρνήσεις που δεν κατευθύνονται προς τη δημιουργία δομών και σχέσεων ανταγωνιστικών προς το υπάρχον. Δομών που να καλύπτουν όσο το δυνατόν περισσότερα πεδία της καθημερινότητας, δομών που να οδηγούν στην ανασύσταση της κοινότητας, είτε αφορούν την οργάνωση της ζωής είτε του αγώνα.

Πολύς κόσμος κατέβηκε στο δρόμο το Σάββατο, με αντιλήψεις στερεότυπες και άγονες. Και η όποια κριτική φυσικά αφορά και εμάς τους ίδιους, όσους κατέβηκαν κι όσους δεν κατέβηκαν, αφού αδυνατούσαμε να προσδώσουμε διαφορετικά ποιοτικά χαρακτηριστικά σε μία κάθοδο εντέλει σπασμωδική και το χειρότερο «ατομική».

Η μεγαλύτερή μας ήττα ήταν η αίσθηση ότι ο καθένας ήταν μόνος του ή, στην καλύτερη περίπτωση, με την παρέα του: αντανάκλαση μιας ζωής ιδιώτευσης και εξατομίκευσης, αντανάκλαση μιας κοινωνίας που μας σπρώχνει σε όλο και μεγαλύτερη απομόνωση, μιας κοινωνίας που καλλιεργεί την αδιαφορία ή την απέχθεια απέναντι σε συλλογικές μορφές αγώνα, οργάνωσης, ζωής. Το ζήτημα εδώ, όπως το αντιλαμβανόμαστε, δεν είναι «τεχνικό»: να υπήρχε δηλαδή καλύτερη συνεννόηση μεταξύ των συμμετεχόντων στη διαδήλωση. Ή μάλλον δεν είναι μόνο τέτοιο. Είναι ζήτημα κοινωνικό και πολιτικό ταυτόχρονα. Και η αλληλεγγύη στους συλληφθέντες αποτελεί μια πρώτη έμπρακτη απάντηση.

4. Οι 7 φυλακισμένοι και οι 23 διωκόμενοι διαδηλωτές ενάντια στη σύνοδο των αφεντικών που πραγματοποιήθηκε τον περασμένο Ιούνιο στη Χαλκιδική, είναι ένοχοι για μερικά απ' τα μεγαλύτερα εγκλήματα των ημερών μας.

Σ' ένα κόσμο που σιωπά, επέλεξαν να φωνάξουν. Σε μια κοινωνία που αδρανεύει, αποφάσισαν να πράξουν. Απέναντι σε «ανίκητους» και πάνοπλους μηχανισμούς, είχαν το θράσος να αντισταθούν.

Στεκόμαστε δίπλα στους 7, συνένοχοι στα παραπάνω εγκλήματα. Αλληλέγγυοι, όντας συμμετοχοί, πριν αλλά και μετά τον Ιούνιο, στη πιο όμορφη περιπέτεια των καιρών μας: την κατεδάφιση αυτού του γερασμένου κόσμου και τη δημιουργία μιας κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση.

Καθημερινά μοιραζόμαστε αυτό το όνειρο με χιλιάδες άλλους ανθρώπους σε όλες τις γωνίες αυτού του πλανήτη. Συνειδητά ραδιουργούμε ενάντια σε ό,τι μας καταπιέζει, σε ό,τι μας κλέβει τη ζωή. Προσπαθούμε να προσθέσουμε λίγες σταγόνες νερό στο ποτάμι που φουσκώνει.

Μέρος αυτού του αγώνα αποτελεί και η αλληλεγγύη στους 7 φυλακισμένους του Ιούνιο καθώς και σε όλους όσους διώκονται για την ίδια υπόθεση.

Απέναντι μας η εξουσία και οι μηχανισμοί της.

Οι φυλακές τους, όμως, δεν μας χωράνε όλους. Το πάθος για την ελευθερία δεν φυλακίζεται. Μέρα με τη μέρα δυναμώνει και παίρνει τους δρόμους για να συναντηθεί με όσους ανθρώπους σ' αυτή την κοινωνία παραμένουν ζωντανοί. Με όσους αρνούνται να αφήσουν την υπόθεση του μέλλοντός τους στους δυνάστες τους. Με όσους βλέπουν το δίκιο με τη μεριά των καταπιεσμένων.

Η αλληλεγγύη δεν είναι φιλανθρωπία. Αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι μιας ζωής που δεν αποδέχεται σαν αξίες το κέρδος και την κατανάλωση. Οι 7 του Ιούνιο είναι αιχμάλωτοι ενός αδιάκοπου κοινωνικού πόλεμου, ενός πολέμου που διεξάγεται, φανερά και αθέατα, σε όλα τα πεδία της καθημερινής ζωής. Πίσω από ένα θρανίο, πάνω από ένα μηχάνημα, μπροστά από μια τηλεόραση. Κανείς δεν δικαιούται να παραμένει ανυποψίαστος σ' αυτή την πραγματικότητα. Όταν η κοινωνία επιλέγει την ουδετερότητα σ' ένα πόλεμο που καθημερινά διεξάγεται εναντίον της από την εξουσία και τους μηχανισμούς έλεγχου και πειθάρχησης, τότε συναινεί στον αργό θάνατό της.

**Ο Ντουμιν Κάστρο ξεκίνησε απεργία πείνας στις 21 Σεπτεμβρίου
οι Κάρλος
ξεκίνησαν απεργία πείνας στις 5 Οκτωβρίου**

Θέλουμε μια κοινωνία που δεν θα είναι φυλακή

Η κοινωνική επανάσταση παραμένει επίκαιρη

**Θέλουμε τους 7
ξανά στους δρόμους**

Τίποτα λιγότερο από τα πάντα
Θεσσαλονίκη, Σεπτέμβριος 2003

Εσωτερικός εχθρός

Συνέλευση κάθε τετάρτη στις 8.00 μ.μ. στη κατάληψη Μαύρη Γάτα

